

Skarżący podnoszą również, że Komisja dopuściła się naruszeń nie zapewniając poufności i nie przestrzegając praw podstawowych, w szczególności prawa do obrony i zasady domniemania niewinności. Ponadto, skarżący zarzucają Komisji sprzeczną zachowania, powielanie postępowań, naruszenie zasady dobrej administracji i wreszcie odmowę dostępu do dokumentów OLAFu znajdujących się w posiadaniu Komisji.

Skarżący twierdzą, że na skutek naruszenia ponieśli szkodę majątkową oraz doznali krzywdy moralnej.

(¹) Rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Rijn Schelde Mondia France przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-55/05)

(2005/C 93/69)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga spółki Rijn Schelde Mondia France, z siedzibą w Rouen (Francja), reprezentowanej przez adwokata François Citrona, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że pismo z dnia 7 października 2004 r. w sprawie REM 2201 skierowane przez Komisję do direction générale des douanes (Generalnej Dyrekcji Celnej) stanowi decyzję Komisji Europejskiej zawierającą zarzuty postawione spółce Rijn Schelde Mondia France i stwierdzenie jej nieważności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszym sporze sprzeciwia się decyzji rzekomo zawartej w piśmie Komisji z dnia 7 października 2004 r. skierowanym do Generalnej Dyrekcji Celnej.

W tym względzie skarżąca przypomina, że w piśmie z dnia 31 października 2000 r. zwróciła się ona do francuskiej administracji celnej o zaakceptowanie umorzenia należności celnych w kwocie 962.058,64 Euro, o których powstaniu powiadomiła ją Generalna Dyrekcja Celna w Rouen i Hawrze. Francuska administracja celna, uważając się jednocześnie za właściwą, aby odpowiedzieć na złożony wniosek o umorzenie należności, przekazała jednak akta sprawy Komisji, aby ta wypowiedziała się w przedmiocie „oczywistego charakteru lub braku oczywistego charakteru stwierdzonego niedbalstwa”.

Zaskarżoną decyzją Komisja zwróciła akta sprawy francuskiej administracji celnej „do rozpatrzenia przez jej służby”. Niemniej wskazała, że w jej opinii skarżąca w oczywisty sposób dopuściła się niedbalstwa i zaleciła, aby odmówić jej skorzystania z umorzenia należności.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje się na:

- istnienie w tym przypadku przekroczenia kompetencji, ponieważ Komisja, uważając się jednocześnie za niewłaściwą do rozpoznania wniosku o umorzenie należności, zajęła jednak stanowisko w kwestii dotyczącej rzekomo oczywistego charakteru zarzucanego niedbalstwa;
- niepodjęcie przez Komisję decyzji w terminie dziewięciu miesięcy przewidzianym w art. 907 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego do wspólnotowego kodeksu celnego;
- niedopełnienie obowiązku uzasadnienia aktów;
- istnienie w tym przypadku nadużycia władzy, ponieważ decyzja Komisji w przedmiocie braku właściwości wydana została dopiero trzy lata po przekazaniu jej przez francuską administrację celną akt sprawy oraz dlatego, że zignorowała ona argument braku właściwości podniesiony pierwotnie przez skarżącą przed francuską administracją celną.

Skarżąca zarzuca wreszcie Komisji popełnienie w tym przypadku oczywistego błędu w ocenie elementów składowych oczywistego niedbalstwa.